

Pressemeddelelse BfA

Den 14. januar kl 14 mødes Bedsteforældre for Asyl som sædvanlig ved Center Sandholm i Allerød, hvor vi de sidste 10 år har protesteret mod opbevaringen af flygtninge, også mange børn, i lejre. Da Sandholm nu udelukkende vil blive brugt som modtagecenter, vil vi derefter gå samlet de to km til udrejsecenter Sjælsmark, hvor vi for fremtiden vil stå den 2. og den 4. søndag i hver måned fra kl 14-15.

Set med presseøjne kan denne gåtur blive ganske spektakulær. Vi der kan, vil gå uanset hvordan vejret er - det er vi vant til. Mange vil støtte sig til stokke eller vil gå med rollator - eller endog blive kørt i rullestol. Gode billeder af gamle mennesker der endnu orker at brænde for en sag, og ikke mindre for vores land

Når vi er nået frem til Sjælsmark vil *Leif Bork Hansen* tale om forholdene i udrejsecentrene, og der vil blive serveret te, saft og æbleskiver. I er velkomne.

Det er en søndag, ja - men der skal jo alligevel noget i *avisen*, på *skærmen* og i *luften*. Vi er på *vejen* fra kl 14 - og efter 1/2-1 time at finde foran Sjælsmark.

Vores ærinde er ikke at "redde hele verden", men at de flygtninge der har søgt og fået et om end midlertidigt ly hos os i Danmark, skal behandles ordentligt, mens de er her, så de ikke har det dårligere når de vender hjem eller indsluses i vores samfund, end da de kom. Det har de nu. Tal f.eks. på vejen med *Kirsten Bitsch*, som i mange år var skoleinspektør i Grønland. Hun er rystet over den nedbrydning af mennesker der foregår på Sjælsmark udrejsecenter. Et ægtepar med to børn på 9 og 11 år som ved overflytningen blev betegnet som "ressourcestærke", er nu dårligt nok i stand til at tage vare på deres to børn, så det bliver den 11-årige dreng, der bærer det egentlige ansvar for familien. En styrke han henter i den folkeskole han stadig går i. Her får han et pust af normalliv i en ellers trøstesløs tilværelse på den nedlagte kaserne, med lange slidte og grimme øde gange, og et hjem med en far, der apatisk og syg ikke længere finder nogen mening i tilværelsen, og en mor der, overmandet af fortvivlelse og magtesløshed, end ikke formår at sørge for at de to børn kommer hen i klubben, der som børnehaven er oaser i det menneskefjendske miljø. Her udnævnes mennesker, der i forvejen har været igennem ufattelige lidelser, til farlige kriminelle og idømmes landets strengeste straf: frihedsberøvelse på ubestemt tid. Uden at høre til noget sted, uden forståelse for at de nu behandles som kriminelle, mister de selve deres identitet, mennesker der kun har begået den "kriminalitet" at søge om hjælp i et rigt, kristent, demokratisk land. Er det det indtryk vi gerne vil give dem af de fundamentale værdier i vores kultur? Heller ikke vi gamle mennesker genkender vores land.

På Bedstesforældre for asyls vegne

de bedste hilsener - vi håber vi ses

Else Lidegaard, som kan kontaktes på tel. 42 77 06 90

PS. I får et lille digt med til motivation og opmuntring -

*I mit hjerte er sorg og vrede
Al skønhed og ro er borte
Al sagesløs lykke
Jeg ser kun det syge dyr
der gemmer sig for sine fæller
for at være ensom i døden.
Jeg ser kun den skamskudte fugl
i hvis øjne en verden går langsomt under i pine.
Jeg ser kun fortvivlede moderdyr
som i skumring og uvejr
forgæves kalder på deres dræbte unger.
Jeg ser kun det fattige jagede liv
der luder under svøben af grim skæbne.
**Drage vil jeg til havet
hvor skoven sortnende ender.
Her mellem nøgne klipper
skuret af frost og brænding –
her under strenge stjerner –
her vil jeg truende synge
om lysets magt over mørket
om godheds ubændige vælde
om livsglædens ret på jorden***

William Heinesen